

Vasiyetimdir: Şafak Çatalbaş

“BİRLİK MÜZESİ”

Rüya günlüklerimden, 12/01/2013 tarihli rüya

Distopik bir ortam. Bir felaket, belki kıyamet sonrası... Deprem, sel, kasırga ertesi; bütün binalar yıkılmış, bir bina hariç: Bir sanat müzesi. Büyük, sağlam bir yapı, ayakta kalan tek yapı. İnsanlar müzenin kapısında kuyruk olmuş bekliyor. Sebep, müze ziyareti ya da sansasyonel bir sergi değil bu kez: İş başvurusu için bu kuyruk. Zira dünya üzerinde kalan tek yapı, aynı zamanda tek kurum; tüm yıkıntıların arasında "sağlam" bir iş imkanı sunan tek yer burası; müze!

Herkes, felaketten sağ çıkabilmiş herkes, hayatını sürdürebilmek için burada; ellerinde formlarla, uçsuz bucaksız bir kuyrukta. Sanatçısından temizlik görevlisine, herkes birarada, bu kapıda. Sebep belli: "Canını seven sanatı beslemeli". Basitçe, sergiler devam etmeli, sanatçılar sanat yapmalı, bakanlar bakmalı, alanlar almalı, satanlar satmalı. Ya da her nasılsa, müze varlığını sürdürebilmeli ki, zaman aksın. BURADA HERKES VE HER ŞEY BİRBİRİNE MUHTAÇ. Asılı zamandan kurtulmanın, yaşam döngüsünün içinde yeniden varolmanın tek yolu bu; ha gayret, besle onu! Tuhaf bir his. Uzun bir zamandır ilk defa, sanki aynı gemideyiz. Hem iyi hem kötü, hem canlı hem ölü gibiyim. Herkes öyle yabancı, öyle aşına bana. Aynı bedeninin uyuşmuş uzuvları gibiyiz; mecburen sabırlı, hareketler kısıtlı. Gececek biliyoruz, ama biraz çaba gerek. Kıpırda, olduğu kadar, ha gayret, ah! Fena karıncalandı... Sıranı bekle, zamana bırak.

Merdivenlerde oturmuş, elimde olanca keyfiliğiyle bir yazıp bir yazmayan tükenmez kalem, kucağımda boş bir dosya ve başvuru formuyla beklerken, hemen yanımda, daha doğrusu iki basamak aşağıda oturan orta yaşlı iki erkek, göz ucuyla beni süzerek kendi aralarında konuşuyor: "Kadınlara göre bir iş değil ki bu, kadınlar neden başvuruyor?" Sanat, temizlik, halkla ilişkiler, güvenlik; herhangi bir iş kolunu kastediyor olabilir. Başımı tam çevirmeden, ortaya konuşuyorum: "Devir değişti." Sesimin berraklığı beni şaşırtıyor. Bunu söylemek hiç bu kadar fiziksel olmamıştı. Sanat hiç bu kadar hayati olmamıştı. Ayağıma sarılan ıslak, cılız bir kedi, beni aşağıya çekmeye çalışıyor.